

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.521 van 5 november 2001
in de zaak A. 75.614/IX-316.**

In zake : Paul SEEUWS,
die woonplaats kiest bij
advocaat Th. VERMEIRE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keverslaan 11

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Paul SEEUWS op 8 september 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit nr. 388 van 23 juni 1997 waarbij hij met ingang van 1 september 1997 bij tuchtmaatregel op anciënniteitspensioen wordt gesteld;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 9 mei 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Th. VERMEIRE, die verschijnt voor verzoeker, en van commissaris van politie C.MAES, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Paul SEEUWS, geboren op 16 mei 1955, is sinds 28 juni 1973 opgenomen in de rijkswacht. Hij is op 26 juni 1986 benoemd in de graad van eerste wachtmeester en maakt sinds 1 oktober 1992 deel uit van het communicatiecentrum van het district Gent.

1.2. Op 12 april 1994 meldt de commandant van het district Gent aan de commandant van de Territoriale Groep Provincie Oost-Vlaanderen dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de verdwijning van een briefomslag bevattende de geldsom van 147.500 frank.

1.3. Op 2 juni 1994, wordt verzoeker gedagvaard om te verschijnen voor de krijgsraad te Gent. Hij wordt beklaagd van :

"Als Rijkswachter in werkelijke dienst, te Gent, op 20 juli 1993, ten nadele van een ander, terzake ten nadele van de N.V. (...), goederen, gelden, koopwaren, biljetten, kwijtingen, geschriften van om het even welke aard, die een verbintenis of een schuldbevrijding inhouden of teweegbrengen en die hem overhandigd werden onder de verplichting om ze terug te geven of ze voor een bepaald doel te gebruiken of aan te wenden, bedrieglijk verduisterd of verspild te hebben, terzake minstens 147.500 frank in baar geld.
(art. 491 van het Strafwetboek)".

De krijgsraad verwijst de zaak naar de correctionele rechtbank en die spreekt op 3 april 1995 verzoeker vrij, maar de procureur des Konings tekent beroep aan tegen die vrijspraak.

1.4. Sinds 1 januari 1996 is verzoeker ingevolge een reorganisatie gemuteerd naar de rijkswachtbrigade Gent.

1.5.1. Op 16 januari 1996 wordt verzoeker door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf met drie jaar uitstel en tot een geldboete van 26 frank. Hij tekent tegen dat arrest cassatieberoep aan.

1.5.2. Op 18 maart 1996 vraagt de directeur personeel en logistiek van het district Gent aan de procureur des Konings te Gent een kopij van het arrest van 16 januari 1996 "daar de eventueel administratieve handelingen die uit het vonnis zouden kunnen voortvloeien, niet noodzakelijk gestuit worden door het cassatieberoep dat door betrokkene werd ingesteld".

1.6. Op 6 mei 1996 stelt de directeur personeel en logistiek van het district Gent een inleidend verslag op. Dezelfde dag zendt hij het tuchtdossier ten laste van verzoeker aan de directeur personeel en logistiek van de Groep Oost-Vlaanderen aangezien hij, gelet op zijn veroordeling door het hof van beroep te Gent, van oordeel is dat verzoeker moet gestraft worden met een andere straf dan de waarschuwing of de blaam.

1.7. Op 10 juni 1996 vraagt de directeur personeel en logistiek van de Groep Oost-Vlaanderen, die zich daarvoor steunt op de veroordeling van verzoeker door het hof van beroep, aan de voorzitter van de onderzoeksraad het advies met betrekking tot het "ontslag van ambtswege" van verzoeker.

1.8. Met een arrest van 3 september 1996 verwerpt het Hof van Cassatie de voorziening in cassatie die door verzoeker werd ingesteld tegen het arrest van het Hof van Beroep te Gent.

1.9. Op 17 oktober 1996 verschijnt verzoeker voor de onderzoeksraad. Uit het proces-verbaal blijkt onder meer dat de korpscommandant van verzoeker van oordeel is dat, gelet op de ernst van de feiten en de straf uitgesproken door de strafrechter, verzoeker niet meer kan dienen in de rijkswacht. Hij meent dat, alhoewel de feiten gepleegd zijn in de privé-sfeer, zij van die aard zijn dat er niet meer voldoende garanties bestaan voor een integer functioneren van betrokkene binnen het rijkswachtkorps.

1.10. Op 17 oktober 1996 brengt de onderzoeksraad advies uit. Het advies verwijst naar het definitief geworden arrest van het Hof van beroep waarbij verzoeker veroordeeld is voor misbruik van vertrouwen, er wordt gesteld dat de

feiten een tuchtvergriep uitmaken en dat het vergriep "uitzonderlijk zwaarwichtig (is)" zodat de zwaarste tuchtstraf, het ontslag van ambtswege, gerechtvaardigd is.

1.11. Bij koninklijk besluit nr. 388 van 23 juni 1997 wordt verzoeker, met toepassing van artikel 3.B.a) 1°, der samengeordende wetten op de militaire pensioenen, op datum van 1 september 1997 op anciënniteitspensioen gesteld. De motivering van het koninklijk besluit luidt als volgt :

"Gelet op de samengeordende wetten op de militaire pensioenen, inzonderheid op artikel 3.B.a) 1°;

Gelet op de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, gewijzigd bij de wetten van 13 juli 1976, 8 juni 1978, 31 juli 1984, 18 juli 1991, 24 juli 1992 en 09 december 1994, inzonderheid op de artikelen 24/13, § 1, 6°; 24/19, 24/24 en 30-1°;

Gelet op het koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 17 juni 1994, inzonderheid op artikel 36;

Gelet op het dossier van de zaak;

Gelet op het gemotiveerd verslag van Onze Minister van Binnenlandse Zaken;

Aangezien hij ten minste twintig jaar werkelijke dienst telt";

Het in de motivering vermelde verslag van de minister van Binnenlandse Zaken aan de Koning bevat volgende passage :

"(...)

Na onderzoek van het dossier, sluit ik mij aan bij het door de raad uitgebrachte gemotiveerde advies omtrent de omschrijving van de feiten. Evenwel sluit ik mij niet aan bij het advies van de raad omtrent de voorgestelde tuchtstraf.

Aangezien de feiten gebeurden buiten dienstverband en rekening houdend met zijn goede staat van dienen, stel ik voor, vaststellende dat Eerste wachtmeester SEEUWS meer dan twintig jaar werkelijke dienst telt, dat hij met toepassing van artikel 3.B.a) 1° van de samengeordende wetten op de militaire pensioenen op pensioen wordt gesteld".

Het koninklijk besluit van 23 juni 1997 en het bijhorend verslag aan de Koning wordt op 18 juli 1997 ter kennis van verzoeker gebracht.

2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht elke beroepsmogelijkheid tegen de tuchtstraf van de ambtshalve oppensioenstelling uitsluit; dat hij die ontstentenis van beroepsmogelijkheid strijdig acht met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (eerste onderdeel) en met de artikelen 6.1. van het Europees Verdrag tot bescherming van

de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM), en 2 van het aanvullend protocol nr. 7, afzonderlijk genomen en gecombineerd met artikel 14 van het EVRM (tweede onderdeel); dat hij de beide onderdelen van het middel als volgt toelicht : artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 bepaalt dat de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering in eerste en laatste aanleg opgelegd wordt maar het ontbreken van een administratieve beroepsprocedure schendt het gelijkheidsbeginsel en de fundamentele grondrechten, zoals die verwoord zijn in het EVRM en het additioneel protocol nr. 7, aangezien er geen enkele aanvaardbare verantwoording bestaat om dergelijke beroepsmogelijkheid, waarover andere ambtenaren, zoals de gemeenteamttenaren en de militairen wel degelijk beschikken en die een "evidente essentiële waarborg" voor de ambtenaren vormt, te ontfeggen aan de rijkswachters; de wetgever heeft, rekening houdend met het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, het administratief beroep tegen de tuchtstraf van de inhouding van de bezoldiging afgeschaft, maar dat betekent niet dat het ontbreken van het administratief beroep niet onwettig, zelfs ongrondwettig, is; ook het ontbreken van een tweede jurisdictionele aanleg houdt een schending in van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en van de genoemde internationaalrechtelijke bepalingen;

Overwegende dat verzoeker besluit dat de ontstentenis van beroepsmogelijkheid tegen een opgelegde tuchtstraf door de wetgever is ingesteld en dat er reden is om aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag te stellen over de schending, door artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973, van artikel 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk gelezen en in samenhang met artikel 6.1. van het EVRM en artikel 2 van het 7e additioneel protocol;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet wat volgt : ambtenaren moeten niet noodzakelijk op dezelfde manier behandeld worden en er is, zoals blijkt uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de rechtstoestanden van het personeel van het actief kader van de rijkswacht (Parl. Doc. Senaat 1990-1991, nr. 1428/1), een objectieve en redelijke reden om de situatie van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht anders te behandelen dan ambtenaren en militairen, te weten dat de demilitarisering van het korps een tuchtstatuut rechtvaardigde dat, met behoud van specifieke aspecten die verbonden zijn met het hiërarchisch bestel waarin de rijkswacht opereert, dichter zou aansluiten bij dat van de andere politiediensten, waarin als regel enkel voorzien is een mogelijk annulatieberoep bij de Raad van State; de afschaffing van het administratief beroep tegen de

tuchtstraf van de inhouding van de bezoldiging is, op advies van de afdeling wetgeving, precies gebeurd om het gelijkheidsbeginsel te eerbiedigen; het tuchtstatuut van het rijkspersoneel verleent aan de ambtenaren geen betere bescherming aangezien de opdrachten die in dat statuut aan de directieraad en de raad van beroep is toegekend voor de rijkswacht worden uitgeoefend door de onderzoeksraad, die rechtstreeks adviseert aan de beslissingnemende overheid; artikel 6 van het EVRM, waarbij artikel 14 van het EVRM aansluit, is niet van toepassing op tuchtzaken tegen overheidspersoneel en in ieder geval garandeert die bepaling geen dubbele jurisdictionele aanleg;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord benadrukt dat hij, in tegenstelling met "de meeste ambtenaren" niet over een beroepsmogelijkheid beschikt en dat er geen objectieve reden bestaat om hem op dat vlak anders te behandelen; dat hij, met betrekking tot de rechtsbescherming verleend door het EVRM, stelt dat de opgelegde tuchtstraf in het kader van dat verdrag een strafrechtelijk karakter heeft en dat zij daarenboven ingrijpt op zijn burgerlijke en patrimoniale rechten; dat hij in zijn laatste memorie nog stelt dat, indien hij had kunnen genieten van een tweede aanleg, hij mogelijk een lagere tuchtstraf opgelegd gekregen had en dat een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof daarom wel degelijk zin heeft;

2.4.1. Overwegende dat artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht bepaalt wat volgt :

"De in artikel 24/13, § 1, bedoelde straffen worden in eerste en in laatste aanleg opgelegd.

Betreft het evenwel een van de straffen bedoeld in artikel 24/13, § 1, 1° en 2°, dan kan die, van ambtswege of op vraag van het betrokken personeelslid, door de commandant van de rijkswacht worden vernietigd op de door de Koning bepaalde wijze :

- 1° indien (...);
- 2° indien (...);
- 3° indien (...);"

Overwegende dat verzoeker tuchtrechtelijk gestraft is met de ambtshalve pensionering, dit is een straf die overeenkomstig artikel 24/13, § 1, 6°, artikel 24/24, § 1, en artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 "in eerste en laatste aanleg" door de Koning wordt opgelegd, na advies van de onderzoeksraad, met dien verstande dat overeenkomstig artikel 24/34 van dezelfde wet het advies van

de onderzoeksraad de tuchtoverheid bindt op het stuk van de vaststelling van de feiten en de tenlastelegging ervan aan de tuchtrechtelijk vervolgte rijkswachter;

2.4.2. Overwegende dat, in zoverre verzoeker de schending aanvoert van internationaalrechtelijke voorschriften, vastgesteld kan worden dat, daargelaten de vraag of tuchtprocedures tegen ambtenaren, zoals de onderhavige er een is, wel een geschil betreffen dat betrekking heeft op de vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen en of dergelijke tuchtvorderingen niet als een strafvordering gekwalificeerd kunnen worden waarop artikel 6.1. van het EVRM van toepassing zou zijn, die bepaling op zich geen tweede aanleg garandeert aan een tuchtrechtelijk vervolgd persoon; dat artikel 14 van het EVRM refereert aan de rechten die het verdrag waarborgt zodat er geen autonome rechtsbescherming in kan gevonden worden die de in het verdrag gewaarborgde rechten overstijgt; dat artikel 2 van het aanvullend protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het EVRM, krachtens hetwelk de rechtsbescherming in strafzaken een tweede aanleg moet omvatten, nog geen rechtskracht heeft in België; dat verzoeker aldus ten onrechte van oordeel is dat de internationaalrechtelijke bepalingen die hij aanvoert hem het recht verlenen om hetzij in de loop van de tuchtprocedure, hetzij na het treffen van de eindbeslissing, aanspraak te kunnen maken op een beoordeling in tweede aanleg;

2.4.3.1. Overwegende dat, in zoverre verzoeker de schending aanvoert van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel doordat andere ambtenaren, zoals de rijksambtenaren en de gemeenteambtenaren, en de militairen in tuchtzaken wel degelijk over een tweede aanleg beschikken, hij vraagt om aan het Arbitragehof de volgende prejudiciële vraag te stellen :

"Schendt artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het operationeel korps van de rijkswacht niet de art. 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenlezing genomen met de art. 6 van het E.V.R.M. en art. 2 van het protocol n° 7 aan het E.V.R.M.";

2.4.3.2. Overwegende dat, rekening houdende met het sub 2.4.2. geformuleerde besluit, de verwijzing in de vraagstelling naar artikel 6 van het EVRM en artikel 2 van het zevende aanvullend protocol achterwege wordt gelaten;

Overwegende dat, in zoverre het middel steunt op de schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel doordat de wet aan verzoeker op het jurisdictionele vlak geen tweede aanleg garandeert, verzoeker niet aantoont dat er een met zijn situatie vergelijkbare categorie van personen bestaat die dergelijke

beroepsmogelijkheid wel zou bezitten; dat, aldus bezien, er ook geen reden is om te dien aanzien, een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen;

2.4.3.3. Overwegende dat de discriminatie waarvan verzoeker het slachtoffer meent te zijn zonder twijfel en uitsluitend terug te voeren is tot de tekst van artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973; dat alleen het Arbitragehof daarover uitsluitsel kan geven, in dit geval door te antwoorden op een prejudiciële vraag; dat, indien het Arbitragehof vaststelt dat artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet miskent doordat de tuchtstraf van de inhouding van wedde in eerste en laatste aanleg wordt opgelegd terwijl de andere ambtenaren, inzonderheid de rijksambtenaren, de gemeenteambtenaren en de leden van de Krijgsmacht wel de mogelijkheid hebben om tegen een tuchtstraf of een voorstel van tuchtstraf beroep in te stellen, uit het arrest van het Arbitragehof kan blijken dat verzoeker op onregelmatige wijze afgehouden is van de mogelijkheid om op administratief vlak tegen het bestreden besluit of tegen het advies van de onderzoeksraad beroep in te stellen; dat in dat geval de Raad van State in het arrest van het Arbitragehof de grondslag kan vinden om de bestreden beslissing te vernietigen; dat er reden is om aan het Arbitragehof de door verzoeker gesuggereerde vraag te stellen, maar aangepast op grond van de in het middel ontwikkelde argumentatie;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste onderdeel van het tweede middel machtsoverschrijding en de schending van het evenredigheidsbeginsel en van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel aanvoert; dat hij in het tweede onderdeel van het middel de schending aanvoert van de motiveringsverplichting ingesteld door de wet van 29 juli 1991;

Overwegende dat verzoeker aan de verwerende partij machtsoverschrijding verwijt doordat de strafrechter hem een uitstel van de tenuitvoerlegging van de uitgesproken gevangenisstraf heeft toegestaan terwijl de verwerende partij de tenuitvoerlegging van de bestreden tuchtstraf niet gekoppeld heeft aan de daadwerkelijke uitvoering van zijn strafrechtelijke veroordeling; dat hij het evenredigheidsbeginsel geschonden acht doordat hij geen strafrechtelijk of tuchtrechtelijk verleden heeft, doordat de feiten buiten dienstverband zijn gepleegd, doordat hij nadat de overheid van de feiten was ingelicht nog een gunstige evaluatie heeft gekregen en doordat er hem geen voorlopige ordemaatregel is opgelegd terwijl, zoals ook de strafrechter reeds geoordeeld heeft, het belang van de dienst zich niet

verzet tegen de verdere aanwezigheid van verzoeker in het korps; dat hij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht doordat, ware hij als militair gestraft, hij een uitstel van de tuchtstraf had kunnen verkrijgen en dat hij in dat verband vraagt dat aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou gesteld worden over de conformiteit van de wet van 27 december 1973 met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het EVRM, in de mate dat die wet voor de rijkswachters geen uitstel van tenuitvoerlegging van tuchtstraffen mogelijk maakt terwijl de leden van de krijgsmacht wel over die mogelijkheid beschikken en in de mate dat die wet aan de uitvoerende macht een te ruime discretionaire bevoegdheid laat over de tenuitvoerlegging van de voorziene tuchtstraffen; dat hij de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen geschonden acht doordat het bestreden besluit niet aanduidt waarom de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering noodzakelijk was terwijl de strafrechter hem uitstel had toegekend;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop, kort samengevat, antwoordt wat volgt : de wet van 27 december 1973 voorziet niet in de mogelijkheid om tuchtstraffen met uitstel van tenuitvoerlegging op te leggen; de Raad van State beschikt op het stuk van de controle van het evenredigheidsbeginsel slechts over een marginaal toetsingsrecht, de overheid moet bij haar afweging van de strafmaat vooral rekening houden met het belang van de dienst en zich inzonderheid afvragen in welke mate de feiten de goede werking van de dienst hebben verstoord bijvoorbeeld doordat de vertrouwensrelatie tussen de overheid en de ambtenaar is verstoord of doordat het vertrouwen dat de overheid moet uitstralen aan het wankelen is gebracht, in dit geval zijn de gepleegde feiten onmiskenbaar ernstig en zijn zij niet in overeenstemming te brengen met de staat van lid van de rijkswacht, de strafrechter heeft weliswaar gemeend de straf met uitstel te kunnen opleggen, maar in het advies van de onderzoeksraad is afdoende uiteengezet waarom verzoeker niet meer in het korps kan blijven; er is geen schending van het gelijkheidsbeginsel want de wet van 24 juli 1992 tot wijziging van de wet van 27 december 1973 strekte er precies toe de rijkswacht te demilitariseren en het tuchtstatuut van de rijkswachters af te stemmen op dat van de andere politiediensten, waarin geen uitstel van tenuitvoerlegging van tuchtstraffen is voorzien; er is ook voldaan aan de bepalingen van de formele motiveringswet want het dossier van de zaak en de stukken die verzoeker te gelegener tijd kende, inzonderheid het advies van de onderzoeksraad, zetten voldoende duidelijk uiteen waarom de vertrouwensrelatie met verzoeker onherstelbaar geschonden was;

3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog stelt dat de ontstentenis van een wettelijke bepaling over een mogelijk uitstel van tenuitvoerlegging van een tuchtstraf de overheid niet belet om dergelijk uitstel toe te staan, dat "andere leden van de Gewapende Macht" -waartoe verzoeker vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 juli 1992 behoorde- wel degelijk uitstel kunnen krijgen voor tuchtstraffen, dat het ontbreken, in de wet, van de mogelijkheid om uitstel te verlenen een discriminatie instelt tussen verschillende onderdelen van de gewapende macht en dat de verwerende partij hem, nadat zij kennis had van de zaak, lange tijd ongemoeid verder heeft laten presteren;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker zijn redenering op het stuk van de machtsoverschrijding opbouwt vanuit de hypothese dat, ware hij op 2 juni 1994 -dit is de dag van de oorspronkelijke dagvaarding- door de krijgsraad veroordeeld tot een militaire gevangenisstraf met uitstel, hij ook op het stuk van de beroving van zijn graad uitstel had kunnen verkrijgen;

Overwegende dat de door verzoeker opgebouwde hypothese niet ter zake is; dat immers de Raad van State enkel rekening kan houden met het feit dat verzoeker op strafrechtelijk vlak door het hof van beroep te Gent op 16 januari 1996 veroordeeld is; dat de toepassing van het gewone strafrecht op de door verzoeker gepleegde feiten het gevolg is van de inwerkingtreding, op 1 juli 1994, van de wet van 24 juli 1992 waarbij de rijkswacht aan de toepassing van het militaire strafwetboek werd onttrokken; dat, indien op tuchtrechtelijk vlak artikel 39, eerste lid, van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de Krijgsmacht aan de autoriteit die het recht heeft om te straffen ook het recht verleent om uitstel te verlenen, de vaststelling zich opdringt dat verzoeker die bepaling niet bij de onderhavige tuchtzaak kan betrekken aangezien er hem -overeenkomstig de overgangsbepaling vermeld in artikel 27, § 2, 1°, van de wet van 24 juli 1992- op 1 juli 1994 nog geen inleidend verslag ter kennis was gebracht; dat aldus de situatie van verzoeker uitsluitend beoordeeld mag worden met inachtneming van de bepalingen van de wet van 27 december 1973, zoals gewijzigd bij de wet van 24 juli 1992;

Overwegende dat de tuchtregeling vervat in de wet van 27 december 1973 zoals die op verzoeker toegepast moet worden niet voorziet in de mogelijkheid om de tenuitvoerlegging van tuchtstraffen afhankelijk te maken van het vervullen van bepaalde voorwaarden; dat een uitstel van tenuitvoerlegging, zoals

dat in het strafrecht geregeld is, geen analoge toepassing kan vinden in het tuchtrecht; dat dienvolgens de verwerende partij de mogelijkheid niet had om de tenuitvoerlegging van de opgelegde tuchtstraf te koppelen aan de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van de door het hof van beroep te Gent opgelegde gevangenisstraf; dat het ontbreken van die wettelijke mogelijkheid wel de door verzoeker aan de orde gestelde vraag oproept of de wetgever hem aldus niet ongelijk behandelt in vergelijking met de leden van de Krijgsmacht voor wie artikel 39 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de Krijgsmacht een dergelijk uitstel wel mogelijk maakt; dat te dien aanzien een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof wordt gesteld;

Overwegende dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze de door hem gelaakte en uit een wettelijke bepaling volgende onmogelijkheid om uitstel van de tenuitvoerlegging van een tuchtstraf te verkrijgen een schending zou inhouden van de internationaalrechtelijke bepalingen die hij aanvoert;

4.4.2. Overwegende, wat betreft de vraag of de opgelegde tuchtstraf aangepast is aan de tekortkoming die het bestuur in aanmerking heeft genomen, dat de Raad van State, rekening houdend met de marginale toetsingsbevoegdheid waarover hij terzake beschikt, van oordeel is dat er in dit geval geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen het door het hof van beroep te Gent bestrafte vergrijp en de ambtshalve pensionering van verzoeker; dat hij daarvoor acht slaat op wat volgt : indien bij het beoordelen van de strafmaat de overheid gewis rekening moet houden met de situatie van de ambtenaar, dan moet zij toch vooral rekening houden met het belang van de openbare dienst waarvoor zij instaat door zich af te vragen in welke mate de feiten de goede werking van de dienst hebben verstoord; vanuit dat oogpunt geeft de tuchtstraf de graad van afkeuring weer die het bestuur aan de feiten meent te moeten geven om de goede werking van de dienst niet blijvend te verstoren, zowel in zijn interne werking als wat betreft het vertrouwen naar buiten toe en kunnen feiten die buiten de ambtsuitoefening zijn gepleegd reden zijn voor een verwijdering uit de dienst; het bedrieglijk verduisteren van een geldsom is een ernstig vergrijp dat niet te verzoenen is met de staat van lid van de rijkswacht; het onbesproken verleden van verzoeker, noch de vaststelling dat de strafrechter aan verzoeker het voordeel heeft toegekend van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de veroordeling, moet voor de tuchtverheid een beletsel zijn om hem bij tuchtmaatregel uit het korps te verwijderen wanneer eenmaal vastgesteld is dat het vergrijp ontoelaatbaar is in hoofde van een rijkswachter; dat het bestuur verzoeker in

afwachting van de uitspraak over de tuchtvordering niet bij ordemaatregel uit de dienst verwijderd heeft, bewijst ook niet dat de verwerende partij niet zwaar tilde aan de tenlastelegging, zeker nu verzoeker zijn betrokkenheid bij het misdrijf altijd ontkend heeft en hij in eerste aanleg zelfs vrijgesproken werd;

Overwegende dat, anders dan de strafrechter die in de strafwet zelf het referentiekader voor zijn sanctionerend optreden vindt, de tuchtoverheid discretionair beslist over de wijze waarop, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, een misdraging van een personeelslid die gevolgen heeft voor de werking van de dienst, bestraft wordt; dat in die zin de wet van 27 december 1973 in haar artikel 24/13 de tuchtstraffen opsomt die aan de leden van het operationeel korps van de rijkswacht kunnen opgelegd worden wegens tekortkomingen aan de verplichtingen die met hun ambt verbonden zijn; dat de vraag of de wetgever, door niet te bepalen in welke gevallen de in artikel 24/13 vermelde straffen kunnen opgelegd worden, niet tekortgekomen is aan een door artikel 184 van de Grondwet ingestelde verplichting, buiten de bevoegdheid van de Raad van State valt;

4.4.3. Overwegende, wat de formele motivering van het bestreden tuchtstrafbesluit betreft, dat het koninklijk besluit van 23 juni 1997 uitdrukkelijk verwijst naar het gemotiveerd verslag van de minister van Binnenlandse Zaken, dat aan verzoeker tezamen met het koninklijk besluit ter kennis gebracht is; dat in dat verslag de minister verwijst naar het -door verzoeker terdege gekende advies van de onderzoeksraad waarin de feiten bewezen zijn bevonden evenals hun tenlastelegging aan hem- en dat hij erin uiteenzet waarom hij zich niet akkoord kan verklaren met de door de onderzoeksraad voorgestelde tuchtstraf, te weten het ontslag van ambtswege; dat verzoeker dus kennis had van alle gegevens waarop de verwerende partij haar beslissing heeft gesteund;

Overwegende dat het bestreden besluit, noch de documenten naar dewelke het verwijst, inderdaad geen formele uiteenzetting bevat van de reden waarom de verwerende partij voorbijgegaan is aan de beslissing van de strafrechter om verzoeker uitstel te verlenen voor de tenuitvoerlegging van de opgelegde gevangenisstraf; dat evenwel de beslissing van de strafrechter met betrekking tot de opgelegde straf en de modaliteiten ervan de tuchtoverheid niet determinerend bindt maar door haar enkel als een beoordelingselement in ogenschouw genomen moet worden; dat in dit geval de onderzoeksraad de feiten als "uitzonderlijk zwaarwichtig" heeft gekwalificeerd, meer bepaald van die aard "dat de vereiste integriteit

volledig totaal verloren (is gegaan)"; dat die conclusie geenszins onredelijk is; dat de onmiddellijke verwijdering van verzoeker uit het korps daarmee afdoende verantwoord wordt;

5. Overwegende dat, abstractie makend van de door verzoeker aangevoerde onregelmatigheden die het gevolg zijn van een beweerde ongelijke behandeling die in de wet zelf besloten ligt en die het voorwerp uitmaken van de hierna vermelde vragen aan het Arbitragehof, de beide middelen in hun verschillende onderdelen ongegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Aan het Arbitragehof worden volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. Schendt artikel 24/25 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat het bepaalt dat de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering 'in eerste en laatste aanleg' wordt opgelegd terwijl alle andere ambtenaren, zoals de leden van het rijkspersoneel, de gemeenteambtenaren en inzonderheid de leden van de Krijgsmacht op grond van de op hen toepasselijke reglementering de mogelijkheid hebben om administratief beroep in te stellen tegen een tuchtstraf die hen wordt opgelegd of tegen een voorstel van tuchtstraf dat tegen hen wordt geformuleerd ?

2. Schenden de artikelen 24/13-1, 24/24-1, 24/25-1 en 24/39 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van personeel van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat zij aan de tuchtoverheid niet toelaten een tuchtstraf met uitstel uit te spreken terwijl de leden van de Krijgsmacht dat voordeel wel bezitten overeenkomstig artikel 39, eerste lid, van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de Krijgsmacht ?

Artikel 3.

Het door de auditeur-generaal aangestelde lid van het auditoraat wordt ermede belast na de ontvangst van het antwoord van het Arbitragehof het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.